

skulde tages Hensyn til, hvad Møllen ved sidste Overdragelse var ansat til, og ikke til dens virkelige Værdi eller det Tab, den virkelig led. Den Bestemmelse, at ingen ny Mølle kunde anlægges uden kongelig Koncession, der kun meddeltes, naar der var Trang til en saadan, bortfaldt ved Vægs Indlemmelse i Kongeriget, hvor der herskede fuld Frihed med Hensyn til Opførelse af Møller, saa at de gamle Møller end ikke fik de 10 Aars Eneret, som ved Møllevangens Frigivelse hjemleedes de danske Møller. I det her omhandlede Distrikt opgives der at være opført 2 ny Windmøller og en Dampmølle i et Mejeri, hvorved den ældre Mølle paa Grund af Konkurrencen næsten er bleven værdiløs. Andrageren ansøgte derfor 1888 Ministeriet om Eftergivelse eller Nedsættelse af Rekognitionen, idet han antog, at Billighed af Hensyn til de forandrede Forhold maatte tale derfor. Han fremhævede tillige, at det forekom ham tvivlsomt, om ikke Rekognitionen maatte betragtes som „Rekognition af Næringsdrift“, der som saadan ved Vægs Indlemmelse i Kongeriget burde bortfalde i Overensstemmelse med Inkorporationsloven. Ifølge Ministeriets Bestemmelse bortfaldt den aarlige Rekognition af 20 Rdlr., som 1846 var paalagt Møllen for Benyttelsen af et indlagt Grubbeværk, medens den egentlige Mølleafgift 84 Kr. halvaarlig fastholdtes. Andrageren mener, at baade Borgmesteren og Amtet efter en grundig Undersøgelse af Sagen antage, at Afgiften maa være „Rekognition af Næringsdrift“, da ellers ingen saadan Afgift vilde paahvile Møllen, men han kan ikke nærmere godtgøre dette, da man har nægtet ham en Afskrift af de vedkommende Erklæringer. Regeringen har gentagne Gange afflaaet Ansøgninger om Eftergivelse eller Nedsættelse af Rekognitionen, fordi den betragter Afgiften som en radiceret Del af Købesummen, altsaa repræsenterende en Kapital af 8,000 Kr. Andrageren mener, at der ikke foreligger noget fuldgjældigt juridisk Bevis for denne Opfattelse, og han finder det lidet troligt, at en gammel Stubmølle paa den daværende Tid vilde være bleven betalt med 10—11,000 Kr., det skulde da være, at de Møllen tillagte Privilegier skulde repræsentere denne radicerede Købesum, men i saa Fald finder han det ubilligt, at man mod en ringe Godtgørelse har borttaget løbte og betalte Privilegier og ladet de af disse flydende Afgifter vedblivende paahvile Ejendommen. Han henvendte sig derfor til Folketinget for at faa Andragendet henvist til Finans- og Indenrigsministeren, for at den Møllen paahvilende aarlige Rekognition enten helt maa bortfalde eller dog betydelig nedsættes, da det er ham bekendt, at flere Møller ved Kongeaen paa de aarlige Finanslove have faaet lignende Afgifter eftergivne.

Udvalget gør ingen Indstilling.

11. Fra Husmand P. Justesen af Ersted om forhøjet Invalideunderstøttelse. (Indbragt den 19de Oktober 1892 af Folketingsmanden for Aalborg Amts 4de Valgkreds, A. Thomsen).

Andrageren oplyser, at han siden 1886 har oppebaaret 81 Kroner aarlig fra Invalidefonden. Han er 66 Aar og hans Hustru 70 Aar gammel, og de eje kun en lille Husmandslod, til Dels Hede, som han delvis har opdyrket først som Lejer, senere som Eier, og i hvilken der stuldes 4,500 Kr. Da flere Ansøgninger om forhøjet Invalideunderstøttelse ere bleve afflaaede, henvender han sig nu til Folketinget for ved dets Bistand at opnaa en saadan, da Kommunen nægtede ham Alderdomsunderstøttelse, fordi han faar Hjælp af Invalidefonden.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Indenrigsministeren.

12. Fra Fru A. C. M. Klein af Kjøbenhavn om Understøttelse. (Indbragt den 20de Oktober 1892 af Folketingsmanden for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, Frier.)